

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 175/05-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. M., bytom R., a J. M., bytom R., zastúpených advokátkou JUDr. K. P., Ž., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, v prítomnosti účastníka konania a práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 339/95, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. M. a J. M. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2005 doručená sťažnosť Ľ. M., bytom R., a J. M., bytom R. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. K. P., Ž., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v prítomnosti účastníka konania a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 339/95 žalobcu V., a. s. proti žalovanému 1) P., spol. s r. o., 2) Ľ. M. a 3) J. M. o zaplatenie 1 279 656,83 Sk s prísl. z titulu úverovej zmluvy a ručiteľského záväzku.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu uvádzajú, že konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 33 Cb 339/95, ktorého sú účastníkmi na strane odporcov, sa začalo podaním žaloby 21. novembra 1995. Podľa názoru sťažovateľov vo veci do dnešného dňa nie je právoplatne rozhodnuté. Dňa 28. januára 1999 sa konalo bez prítomnosti sťažovateľov pojednávanie, v dôsledku čoho sa sťažovatelia nemohli vyjadriť k vykonaným dôkazom.

Sťažovateľom bol doručený exekučný príkaz súdnou exekútorkou Mgr. M. Z. pod sp. zn. Ex 638/2004 (na Okresnom súde Žilina – ďalej len „okresný súd“ vedené pod sp. zn. 24 Er 685/2004). Exekučným titulom je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 33 Cb 339/95 z 28. januára 1999. Podľa tvrdenia sťažovateľov, predmetné rozhodnutie im nikdy nebolo doručené, a teda ani nemohlo z tohto dôvodu nadobudnúť právoplatnosť. Sťažovatelia uvádzajú, že v konaní ani nikomu nedali plnú moc na zastupovanie, a ak sa v spise nejaká plná moc nachádza, podpisy na nej nepatria sťažovateľom.

Porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v prítomnosti účastníka konania a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidia sťažovatelia v tom, že v právnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 33 Cb 339/95 dochádza k zbytočným prietahom, pretože od 28. januára 1999 nebolo vo veci nariadené žiadne pojednávanie. Sťažovatelia uvádzajú, že pod sp. zn. 24 Er 685/2004 prebieha proti nim exekučné konanie, pričom exekučným titulom má byť rozsudok krajského súdu sp. zn. 33 Cb 339/95. Avšak sťažovatelia uvádzajú, že krajský súd konal v ich neprítomnosti, o pojednávaní nevedeli a nedali ani plnú moc na zastupovanie právnomu zástupcovi v danom konaní, čím dochádza u nich k stavu právnej neistoty.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 339/95 porušil právo L. M. (...) a J. M. (...), aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietahov a v ich prítomnosti a aby sa mohli vyjadriť k vykonávaným dôkazom.

Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa prikazuje konať vo veci 33 Cb 339/95.

L. M. a J. M. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia.“

Na základe výzvy z 21. marca 2005 bol ústavnému súdu 11. apríla 2005 doručený spis krajského súdu sp. zn. 33 Cb 339/95. Z listu podpredsedníčky krajského súdu vyplýva, že predmetná právna vec je už právoplatne skončená a od 18. januára 2002 založená v archíve tunajšieho súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia uviedli, že nevedeli o rozsudku krajského súdu sp. zn. 33 Cb 339/95, pretože tento nebol doručený im, ale ich právnomu zástupcovi, ktorému ani nedali plnú moc na zastupovanie.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 24 Er 685/2004 vyplýva, že listom z 12. júla 2004 doručeným Exekútorškému úradu Mgr. M. Z. namietajú existenciu pohľadávky vo výške 1 279 656,83 Sk s príslušenstvom. V liste uvádzajú, že im bola oznámená povinnosť uhradiť spoločne s firmou P., spol. s r. o. predmetnú pohľadávku (č. l. 43 spisu). K veci uviedli, že síce boli ručiteľmi švagrovi ako spoločníkovi firmy G., s. r. o. začiatkom 90. rokov pri čerpaní úveru, ale táto firma zanikla, a s tým aj ich ručenie. Z uvedeného listu vyplýva, že sťažovatelia boli informovaní, resp. dozvedeli sa o namietanom zásahu do svojich práv najneskôr 7. júla 2004, pričom ich sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 7. marca 2005, teda v lehote dlhšej ako dva mesiace.

Zo spisu Exekútorškého úradu M., súdnej exekútorke Mgr. M. Z. sp. zn. Ex 638/2004 vyplýva, že 15. júna 2004 podala žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na okresnom súde, ktorý ju aj poveril 25. júna 2004. Nasledovne aj o začatí exekúcie vyrozumela povinných, ktorí doručenie prevzali 9. júla 2004. Súčasťou tohto upovedomenia bolo aj oznámenie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia sp. zn. 33 Cb 339/95 z 28. januára 1999 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 318/2000 z 26. novembra 2001.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Sťažovatelia tvrdia, že ich občianskoprávna vec nebola skončená.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Ide pritom o všeobecné súdy, v danom prípade o krajský súd a najvyšší súd.

Sťažovatelia však ústavnému súdu nepreukázali, že sa na tieto príslušné súdy obrátili, ak tvrdia, že konanie ešte trvá a rozhodnutia im neboli doručené.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v časti byť prítomný na súdnom konaní a vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, treba uviesť, že sťažovatelia si môžu označené práva chrániť podaním odvolania proti rozsudku krajského súdu, a preto v súčasnosti ide o nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v tejto časti.

Sťažovatelia v súčasnosti spochybňujú právoplatné skončenie veci krajským súdom, ku ktorému malo dôjsť v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 318/2000 z 26. novembra 2001, avšak nepreukázali, že toto konanie skutočne trvá. Za týchto okolností nie je preto daná právomoc ústavného súdu ani na prerokovanie ich sťažnosti v časti namietajúcej porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zbytočnými priet'ahmi v konaní krajského súdu. Opodstatnenosť ich sťažnosti v tejto časti by však nesmela byť v budúcnosti vylúčená za predpokladu, že by boli v odvolacom konaní proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 33 Cb 339/95 úspešní.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2005